

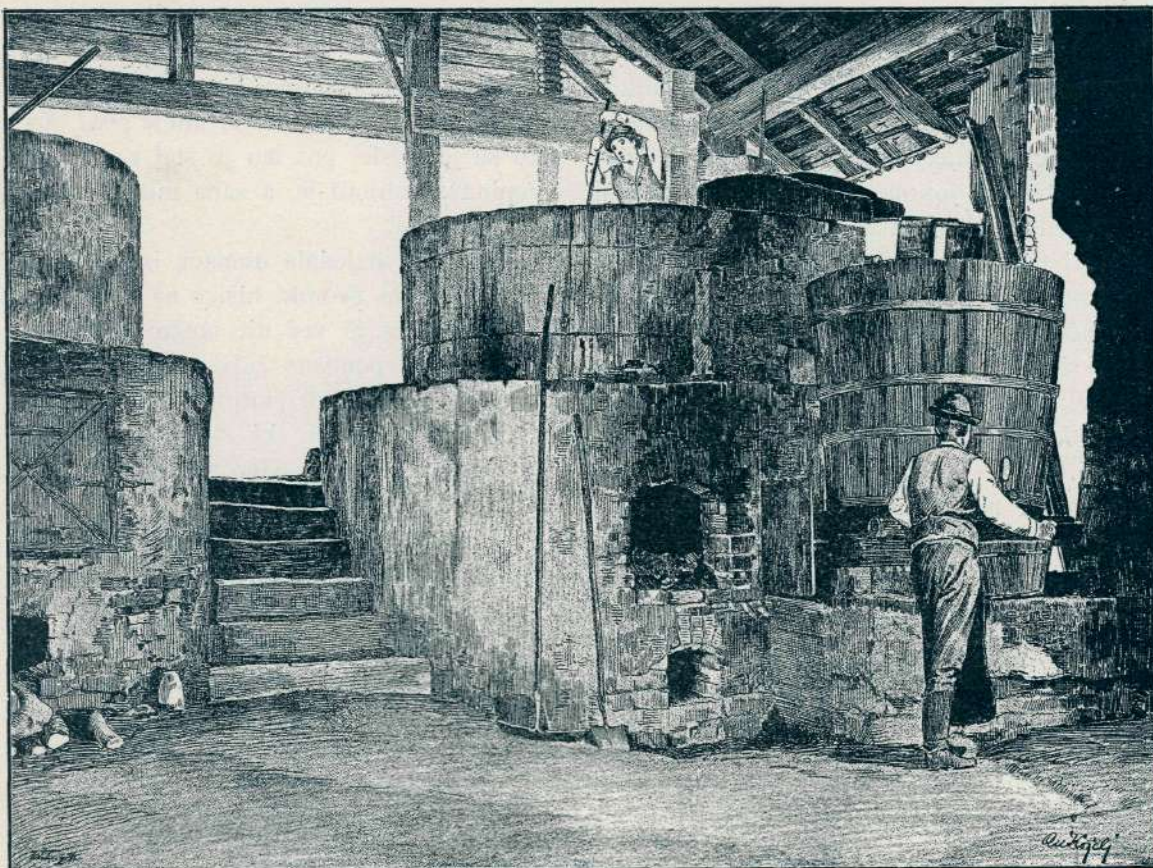
omahnila in noga mu drsa ob kolo, ha, ha! Pijanček — saj pravim, come no!“ Predrzo stopi bližje in le nekoliko dvigne klobuk, pa boječe odskoči, da tudi Pepina, ki je doslej malo ihtela v predpasnik, zmakne roko izpod njegove glave.

Počasi godrnjaje in neprenehoma vihaje osivele brke izpod nosnic se je približal tudi

slivjanski župan, oče Jeronim Brlinec, zmajal z glavo in se čudil:

„Hm, hm! Danes pa ni bil prazen šup. Ali vas je še kaj? Ni konca ne kraja s potepuhi; takšen je svet!“

„Jezus, Marija! Oče, ne govori tako!“ zavpila je Lucijeta na pragu, stisnila hčerko k sebi in zbežala notri, pa se kmalu vrnila.

Stiskanje mošta.

Risal A. Koželj.

„Kaj pa je? Saj praviš, da se ne bojiš živega vruga?“

„Tvoj sin! Le poglej!“

Neverjetno je zopet zmajal z glavo, začudil se in zategnil:

„Kaj? Bomo videli!“ ter stopal okoli voza.

„Torej tako!“ zavpil je, spoznavši Pepino. „Lepše nista mogla priti — seveda k županu, da, bomo videli, hm, hm! In ta-le spi, hm, kakor pijanec, hm! daleč jo je pripeljal, hm! in tega le drobiža ima tudi preveč,

hm, kakor cigani! — Hm, sem pravil občin-skim možem, Bog jih razsvetli, da mu naj ne dajo zglasnice, hm, hm, pa bi jo bili radi vskratili meni. Hm, bomo videli! Zdrami se no! Doma smo! Bomo videli, kaj se zme-nimo, hm, hm!“

„Oče, per Dio, kaj pridiguješ?“ zavpila je Lucijeta skozi okno. „On je strašen —.“

„Zdrami se, Pepe“, poklicala ga je Pepina rahlo; oče Jeronim ga je pa dregnil ne preveč ozirno pod rebra in zarjovel: „Krava